

У српској политичкој јавности постоји подела на власт и опозицију и она је мање-више видљива и непроблематична. Разуме се, постоје не мале идеолошке, програмске и дневно-практичне разлике у кругу странака на власти и једнако у табору опозиције. Али зна се ко има власт на републичком, покрајинском и локалном нивоу. Они који се политички опредељују сигурно знају да ли су за једно или друго крило политике. Али, има и оних који са стране, дакле аналитички или коментаторски, хоће да нас убеди како није добра власт али није ни опозиција. То становиште се именује као политички нихилизам.

Неки нихилисти овог типа могу се разумети, али тешко је схватити искорак у овом правцу оних тумача политичких догађаја који су образовани и нису лишени моралних начела. Откуда они у нихилистичким водама? Настојање да одговорим на ово питање навело ме је да седнем за рачунар.

Искоришћен је један мали пример да би се показао карактер једне велике политике. И како је то испало? Жалосно. За један [текст у листу *Правда*](#), тврди се да је лаж а затим се изводи закључак да ће мала лаж произвести већу лаж, а тиме „несрећу коју ће нам она свима неминовно донети“. А лаж су напредњачки медији –

Правда

,

Фокус

,

Коперникус

(По чему напредњачки?).

Шта се показало? Да лажни [текст у *Правди*](#) није лаж, већ је у питању редакцијска опрема (паковање). Када је то утврђено цела конструкција политичког нихилизма се руши. Заправо, то је једна специфична форма овог политичког становишта. Не ваља власт, не ваљају њихови медији, али не ваља ни опозиција ни њени медији. Ово друго је још горе: пророчки се најављује „од зла, нагоре“.

Али и без конструкције засноване на лажи, испитајмо ствар као да је тачна. У Србији данас не постоји видљиво опозиционо медијско деловање. Листа *Правда* је то само по томе што објављује оно што контролисани штампани медији не смеју или неће.

Фокус

је један од стотине других радија.

ТВ Коперникус

већи део медијске публике није ни чуо ни видео. (Спадам у оне који ништа на тој станици није гледао.) Али, претпоставимо да је тачно оно што политички нихилиста тврди, да су ови медији заправо напредњачки.

Прво питање гласи: да ли потпуна контрола медија од стране власти даје морално право опозиционој странци да се бори за медије који ће бити њен глас у политичкој јавности?

Друго питање гласи: ако се присетимо Милошевићевог диктаторског режима, како воле да кажу бивши и данашњи досовци, нећемо оспорити да је опозиција ширила своје медије као печурке после кише. Кад се само сетим општина по Србији са три опозиционе ТВ станице и дневним листовима који су изливали отров на социјалистичку власт. Тада то није сметало присталицама ДОС-а, ни данашњим политичким нихилистима који се, пошто нису прогледали онда, данас жале да су медији у Србији тако увезани да је оно *другачије* непотребно.

Дакле, имамо прошлост, имамо данашњицу и однос између странака и медија. Они су јавна сцена и ко није на тој сцени он не постоји. То посебно важи за политику која хоће да буде демократска. Ако би власт хтела да се чује само њен глас и да се само види њено лице, морална обавеза опозиције је да се избори за своје медије. Све до смењивања владајуће коалиције.

Сада да размотримо другу страну овог „од зла, нагоре“. Није реч о опозиционим медијима, читам тврдње политичког нихилисте, већ о томе што је то замена за *Политику*, *Радио Београд*

РТС

. Ни мање ни више. Ово је тачка када се прелази на позиције онога што би Макс Вебер назвао - пророком који иде на улицу. А ту се постулира оно што тек треба да се покаже у пракси владања. У неколико сувих реченица спакована је цела аргументација, као

импутација. У каквој машти је смишљена та ротација. У оној која УНАПРЕД зна да ће владавина жутих сутра бити Периклово доба српске демократије. Баш тако! На оном малом примеру из новина убеђујемо се да је то „сав менталитет, сва психологија наше следеће власти“. А избори још нису одржани и нико не зна ко ће бити на власти осим пророка. И овде видимо једну специфичност овог типа политичког нихилизма: није баш све нула на политичкој сцени. Ипак су бољи ови који сада владају.

Када се унапред изблати опозиција и „њени“ медији онда долази на ред изједначавање квислинга „у обе варијенте“. А при том напредњачка опозиција ради исто што и владавина жутих – лаже, вара, пљачка, искоришћава (!). Наши „петеновци“ нас третирају као марву (!). Доста, необјашњиво изједначавање власти и опозиције у криминалу.

Када све саберемо што садржи становиште политичког нихилизма, морамо да се запитамо, не толико о политичкој оријентацији већ о потреби да се из објективне анализе пређе на позицију пророка. Није реч о мањку знања нити морала, као што је речено напред, али мора бити да је неки емотивни или идеолошки интерес потиснуо рационалну анализу. Није логично да се из једног дневног текста (па макар био лажан) изводе тако далекосежни закључци по којима је неизабрана власт већ сада гробар Периклове демократије у *лику ствари која постоји*, и да ми већ сада знамо на примеру једног безазленог текста како ће будућа неизабрана власт поступати. Када се анализа фокусира на један нелажан новински текст у мору других лажних и манипулативних из табора власти, онда то мора да буде идеолошки мотивисано. Како то да пажњу не привуче став медија о судском поступку против Т. Николића због плаката у Шапцу? Како у томе не виде репресију власти? Како то да нико не коментарише потез

РТС

да, поред четири хиљаде радника (хиљаду је вишак) распише конкурс за 100 сарадника и изманипулише десет хиљада младих грађана Србије? И маса других медијских неподопштина пролази, а критике нема.

Наравно, аналитичар има право да од мале новинске вести направи прворазредни проблем, али то није право на истину. Политички нихилизам се шири. Неки најављују бели листић. Неки већ сада пророкују поступање нове власти. Неки навијају за вечну садашњу власт. А ваљда и новој могућној власти ваља дати шансу да покаже шта зна и уме да учини за национално и државно добро као и за добро грађана.

Ово последње неће ићи лако. У то нас уверава други пророчки глас. У политичком резимеу 2011. године НСПМ је за СНС написала да по неким теоријама (!) спремају коалицију са ЛДП. Свашта се измишља, али не од озбиљних људи. Изгледа да је све

Политички нихилизам

Пише: Зоран Аврамовић
среда, 04 јануар 2012 04:52

мање озбиљних међу нама.

Коначно, какве су политичке последице нихилизма о коме је реч. Нихилизам је имлицитно увек на страни власти. Између праксе владавине која је свако своје обећање изиграла, а заслепљена одбраном свог интереса да коалиција што дуже остане на власти, и шансе опозиције да покаже да ли може успешније да управља друштвом, политички нихилиста, вођен очајном индукцијом, каже - биће још горе. Дакле, власт је рђава, али и она која ће доћи биће још грђа, па, драги народе, чувај ову што ти седи на грбачи са добрим платама, штанцује обећања и понавља тридесетак реченица на свим српским медијима.